

บทที่ 6

บทสรุปและข้อเสนอ

6.1 บทสรุป

จากการศึกษาข้อมูลของประเทศไทยเกี่ยวกับเงื่อนไขและการดำเนินโครงการปลูกป่า ภายใต้หลักการพัฒนาที่สะอาดแล้ว พบว่าประเทศไทยก็มีการสูญเสียพื้นที่ป่าไม่อย่างมหาศาล ในช่วงเวลาประมาณ 30 ปีที่ผ่านมา¹ จากการศึกษาของ คณะวนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยวิธีการแปลภาพถ่ายทางอากาศที่ถ่ายเมื่อปี พ.ศ.2504 ตามโครงการ VAP 61 พบว่ามีเนื้อที่ป่าทั่วประเทศ 273,628.50 ตารางกิโลเมตร คิดเป็น 53.33% ของประเทศ และในปี พ.ศ. 2536 เหลือเนื้อที่ป่าเพียง 133,521.0 ตารางกิโลเมตร คิดเป็น 26.02 % จะเห็นว่าในด้านพื้นที่เพื่อใช้สำหรับการปลูกป่านั้นประเทศไทยมียังพื้นที่สำหรับการปลูกป่ามากเนื่องจากกรมป่าไม้ มีนโยบาย² ให้มีพื้นที่ป่าของไทยอย่างน้อยในอัตราร้อยละ 40 ของพื้นที่ประเทศ

ปัจจุบันได้มีการจัดตั้งองค์การผู้จัดการก๊าซเรือนกระจก (องค์การมหาชน) เรียกโดยย่อว่า “อบก” และใช้ชื่อเป็นภาษาอังกฤษว่า “Thailand Greenhouse Gas Management Organization (Public Organization)” เรียกโดยย่อว่า “TGO” ขึ้นเป็นหน่วยงานอิสระที่ทำหน้าที่ วิเคราะห์หักฉันทองและทำความเข้าใจเกี่ยวกับการให้คำรับรองโครงการ ตลอดจนติดตามประเมินผลโครงการที่ได้รับคำรับรองและเป็นศูนย์กลางข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ดำเนินงานด้านก๊าซเรือนกระจก รวมทั้งจัดทำฐานข้อมูลเกี่ยวกับโครงการต่าง ๆ อย่างไรก็ตามยังไม่มีกรอบอนุมัติให้ดำเนินโครงการปลูกป่าภายใต้เงื่อนไขหลักการพัฒนาที่สะอาดในประเทศไทยเนื่องจากกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมยังอยู่ในระหว่างการให้คำจำกัดความของคำว่า “ป่า” อยู่

---

¹ อ่างแล้ว, เจริญอรุณ 23

² http://www.forest.go.th/rfd/policy/policy_t.htm, กรมป่าไม้: กำหนดให้มีพื้นที่ป่าไม้ทั่วประเทศอย่างน้อยใน อัตราร้อยละ 40 ของพื้นที่ประเทศเพื่อประโยชน์ 2 ประการ ดังนี้ 4.1 ป่าเพื่อการอนุรักษ์ กำหนดไว้เพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ดิน น้ำ พันธุ์พืช พันธุ์สัตว์ที่หายากและป้องกันภัยธรรมชาติอันเกิด จากน้ำท่วมและการพังทลายของดิน ตลอดทั้ง เพื่อประโยชน์ในการศึกษาวิจัย และนันทนาการของประชาชนใน อัตราร้อยละ 25 ของพื้นที่ประเทศ 4.2 ป่าเพื่อเศรษฐกิจ กำหนดไว้เพื่อการผลิตไม้และ ของป่าเพื่อประโยชน์ในทางเศรษฐกิจในอัตราร้อยละ 15 ของพื้นที่ประเทศ

จากการศึกษาผู้เขียนขอสรุปเป็นประเด็นสำคัญ ๆ ดังต่อไปนี้

1. จากสภาวะการณ์เรือนกระจกที่เกิดขึ้นและเป็นปัญหาความห่วงใยกังวลร่วมกันของทุกประเทศทั่วโลก ทำให้เกิดความร่วมมือกันในระดับนานาชาติและก่อให้เกิด อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศขึ้น ซึ่งประเทศไทยได้ตระหนักถึงความรุนแรงของปัญหาการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและความจำเป็นในการเข้าร่วมกับประชาคมโลกในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว จึงได้ร่วมให้สัตยาบันเป็นภาคีในกรอบอนุสัญญาฯ เมื่อวันที่ 28 ธันวาคม พ.ศ. 2537 ต่อมาในการประชุมสมัชชาภาคีกรอบอนุสัญญาฯ สมัยที่ 3 ในปี พ.ศ. 2540 ณ กรุงเกียวโต ประเทศญี่ปุ่น ที่ประชุมสมัชชาภาคี ได้มีมติเห็นชอบต่อพิธีสารเกียวโต โดยกำหนดพันธกรณีในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสำหรับกลุ่มประเทศในภาคผนวกที่ 1 อันได้แก่ประเทศพัฒนาแล้ว ซึ่งมีการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในปริมาณมากในอดีต สำหรับประเทศไทยจัดอยู่ใน กลุ่มประเทศนอกภาคผนวกที่ 1 จึงไม่มีพันธกรณีในการลดก๊าซเรือนกระจกแต่อย่างใด

2. พิธีสารเกียวโต ได้กำหนดข้อผูกพันทางกฎหมาย โดยให้ประเทศภาคีกลุ่มในภาคผนวกที่ 1 ลดก๊าซเรือนกระจกลงประมาณร้อยละ 5 ของปริมาณการปลดปล่อยเมื่อปี พ.ศ. 2533 โดยผ่านการดำเนินงาน 3 กลไกเพื่อการลดก๊าซเรือนกระจกคือ

- การซื้อขายก๊าซเรือนกระจก (Emission Trading: ET) ดำเนินงานเฉพาะในกลุ่มในภาคผนวกที่ 1
- การดำเนินการร่วม (Joint Implementation: JI) ดำเนินงานเฉพาะในกลุ่มในภาคผนวกที่ 1
- กลไกการพัฒนาที่สะอาด (Clean Development Mechanism (CDM) เป็นความร่วมมือกันระหว่างกลุ่มในภาคผนวกที่ 1 และกลุ่มนอกภาคผนวกที่ 1

3. ประเทศไทยได้ให้สัตยาบันต่อพิธีสารเกียวโต ในเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2545 และพิธีสารมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 16 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2548 นับแต่นั้นมา ประเทศไทยโดยกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ได้ดำเนินการทั้งในส่วนของการจัดตั้ง องค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก (องค์การมหาชน) รองรับการทำงานกลไกการพัฒนาที่สะอาด (CDM) ภายใต้พิธีสารเกียวโต ตามพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก (องค์การมหาชน) พ.ศ. 2550 รวมทั้งได้มีการพิจารณาตรวจสอบและออกหนังสือรับรองโครงการ (Letter of Approval) ให้กับผู้พัฒนาโครงการ CDM นับจนถึงเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2551 แล้วจำนวน 30 ราย ซึ่งทำให้การดำเนินงานของไทยในกลุ่มประเทศอาเซียน ได้มีอันดับที่สูงขึ้น แต่ยังเป็นลำดับ

รองจากความก้าวหน้าการดำเนินโครงการ CDM ในประเทศมาเลเซีย อินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์
อยู่ในปัจจุบัน

4. การดำเนินโครงการ CDM ในระดับสากล ต้องอาศัยกระบวนการตามที่กำหนดไว้ภายใต้พิธีสารเกียวโตและมี คณะกรรมการบริหารกลไกการพัฒนาที่สะอาด (CDM Executive Board) ซึ่งตั้งอยู่ ณ สำนักงานเลขาธิการอนุสัญญาฯ เมืองบอนน์ ประเทศเยอรมนี เป็นหน่วยงานพิจารณาตรวจสอบและอนุมัติเพื่อขึ้นทะเบียนโครงการ CDM และรวมทั้งการตรวจสอบรับรองก่อนการออก ใบรับรองคาร์บอนเครดิต หรือปริมาณก๊าซเรือนกระจกที่ลดได้จากโครงการ

ในขณะเดียวกันหน่วยงานในประเทศไทยที่โครงการนั้นตั้งอยู่จะต้องจัดทำหลักเกณฑ์การพัฒนาที่ยั่งยืนและพิจารณาตรวจสอบข้อเสนอโครงการ CDM และเอกสารต่าง ๆ ว่าเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ประเทศเจ้าบ้าน (Host country) ตั้งขึ้นหรือไม่ ดังนั้น ผู้พัฒนาโครงการจึงต้องมีการขอความเห็นชอบและตรวจสอบหลายลำดับขั้น ทั้งจากหน่วยงานตรวจสอบกลางคือ Designated Operational Entity (DOE) คณะกรรมการบริหารกลไกการพัฒนาที่สะอาด (CDM Executive Board) และหน่วยงานในประเทศไทยคือองค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก (องค์การมหาชน) ในฐานะองค์กรที่เป็น Designated National Authority for CDM (DNA CDM)

5. สำหรับประเภทโครงการที่ผ่านการขึ้นทะเบียนของไทย³ ณ เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2551 ได้มีโครงการ CDM ที่ผ่านการอนุมัติจาก CDM Executive Board ให้ขึ้นทะเบียนแล้วจำนวน 1,076 โครงการ และในจำนวนดังกล่าวมีโครงการ CDM ด้านพลังงานและอุตสาหกรรมเป็นจำนวน 1,075 โครงการ ในขณะที่มีโครงการปลูกป่า CDM ในลักษณะ Reforestation CDM Project ที่ผ่านการอนุมัติให้ขึ้นทะเบียนเพียงโครงการเดียวคือโครงการ Project 0547 : Facilitating Reforestation for Guangxi Watershed Management in Pearl River Basin ซึ่งตั้งอยู่ในประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนเป็นโครงการปลูกป่าแบบ Reforestation โครงการแรกในโลกตั้งอยู่ในประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ที่ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นโครงการ Reforestation CDM บนพื้นที่ 2,000 เฮกแตร์⁴ หรือประมาณ 12,500 ไร่ ซึ่งเป็นพื้นที่ป่าเสื่อมโทรมให้เป็นพื้นที่กักเก็บคาร์บอนและทำให้คนท้องถิ่นในพื้นที่สามารถเก็บเกี่ยวผลประโยชน์ได้ ประเทศสาธารณรัฐ

³ http://www.tgo.or.th/index.php?option=com_content&task=section&id=6&Itemid=29

⁴ <http://www.oae.go.th/statistic/yearbook/2000-01/Explan.html>, 1 เฮกแตร์ = 6.25 ไร่

ประชาชนจีนกำหนดค่าจำกัดความของคำว่า “ป่า” ว่า⁵ ป่ามีเรือนยอดปกคลุมร้อยละ 20 มีขนาดพื้นที่ 0.067 เฮกแตร์ และมีขนาดความสูง 2 เมตร รูปแบบของการปลูกป่ามีการผสมผสานกันระหว่างการปลูกต้นสน ต้นอำพันน้ำ และต้นยูคาลิปตัส ระยะเวลาโครงการ 30 ปี เริ่มต้นโครงการวันที่ 1 เมษายน พ.ศ. 2549 โดยกักเก็บก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ได้เมื่อสิ้นสุดโครงการประมาณ 773,842 tonnes⁶ โดยพื้นที่ที่ใช้ดำเนินโครงการ เป็นพื้นที่สาธารณะตามกฎหมายที่ดินของประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนที่ครอบครองโดยชุมชนในหมู่บ้าน รัฐบาลได้ออกมาตรการใหม่โดยมีผลใช้บังคับทันทีเพื่อเป็นการส่งเสริมและควบคุมการดำเนินโครงการ CDM อย่างมีประสิทธิภาพในประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน⁷ อนุมัติให้ผู้ลงทุนสามารถยื่นขออนุมัติ ลงทุนในโครงการ CDM ได้โดยต้องดำเนินการต่าง ๆ ตามรายละเอียดของมาตรการที่กำหนด ผู้ลงทุนมีสิทธิในปริมาณคาร์บอนที่กักเก็บได้โดยต้องเสียภาษีเงินได้ในอัตราร้อยละ 2⁸

---

⁵ <http://cdm.unfccc.int/DNA/ARDNA.html?CID=46>, China: A single minimum tree crown cover value is 20. A single minimum land area value is 0.067. A single minimum tree height value is 2.

⁶ *Ibid*

⁷ *Ibid*

⁸ <http://cdm.ccchina.gov.cn/english/NewsInfo.asp?NewsId=2531>, Article 24 Whereas emission reduction resource is owned by the Government of China and the emission reductions generated by specific CDM project belong to the project owner, revenue from the transfer of CERs shall be owned jointly by the Government of China and the project owner, with the allocation ratio defined as below:

1. the Government of China takes 65% CER transfer benefit from HFC and PFC projects;
2. the Government of China takes 30% CER transfer benefit from N₂O project;
3. the Government of China takes 2% CER transfer benefit from CDM projects in priority areas defined in Article 4 and forestation projects.

The revenue collected from CER transfer benefits of CDM projects will be used in supporting activities on climate change. The detailed regulations on collecting

จากการศึกษาพบว่า ข้อจำกัดของการดำเนินโครงการปลูกป่า CDM มีหลายประการด้วยกัน ทั้งความยาก ซับซ้อนทางด้านเทคนิค ก่อนการขึ้นทะเบียน และการติดตามตรวจสอบก่อนการออกคาร์บอนเครดิต ระยะเวลายาวนานที่ใช้สำหรับโครงการ การลงทุน การเงินและการตลาด ตลอดจนความต้องการปริมาณคาร์บอนเครดิตจากโครงการปลูกป่า ที่มีน้อยกว่าโครงการประเภทพลังงาน และมีการตรวจสอบที่ยุ่งยากมากกว่าโครงการด้านพลังงานเนื่องจากการดำเนินโครงการที่ต้องอาศัยสิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติที่ผันแปร ไม่แน่นอน ไม่อาจควบคุมโดยมนุษย์ได้ อีกทั้งผู้ดำเนินโครงการปลูกป่าจะต้องวางมาตรการในการป้องกันการถูกตัดไม้ทำลายป่าจากฝีมือมนุษย์ ซึ่งต้องอาศัยกฎหมายว่าด้วยมูลละเมิด ซึ่งประมวลกฎหมายอาญามาตรา 420 และมาตรา 438 เพื่อเรียกค่าเสียหายจากจำเลยได้ถูกนำมาใช้กับคดีสิ่งแวดล้อมมานานแล้ว แต่โจทก์ต้องเป็นฝ่ายนำพิสูจน์ต่อศาล ซึ่งกฎหมายดังกล่าวสร้างปัญหาต่อโจทก์ในการหาพยานหลักฐานมาพิสูจน์ความผิด ในปัจจุบันมาตรา 97 พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พุทธศักราช 2535 ได้เปิดโอกาสให้โจทก์สามารถฟ้องผู้ทำละเมิดได้โดยฝ่ายจำเลยเป็นฝ่ายต้องรับภาระพิสูจน์⁹

6.2 ข้อเสนอแนะ

การปลูกป่าเพื่อขายเครดิตคาร์บอนของไทยโดยอาศัยบทบัญญัติกฎหมายที่มีอยู่แล้วในปัจจุบันนั้น สามารถดำเนินการได้ แต่จะต้องมีการประสานงานกันอย่างรัดกุมระหว่างหน่วยงานของรัฐเช่น กรมป่าไม้ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม องค์การบริหารก๊าซเรือนกระจก โดยประเทศไทยควรมีการวางนโยบายเกี่ยวกับการปลูกป่าภายใต้กลไกการพัฒนาที่สะอาดดังนี้

1. การกำหนดให้มีแผนระดับชาติ

1.1 กำหนดให้มีแผนระดับชาติระยะยาว 100 ปี

---

and using of the revenue will be formulated by Ministry of Finance jointly with NDRC and other relevant departments

4. The Article does not apply to the projects already approved by the Government of China before 12 October 2005.

⁹ อำนาง วงศ์บัณฑิต, หนังสือกฎหมายสิ่งแวดล้อม, หน้า 500

แม้ว่าพิธีสารเกียวโตจะมีระยะที่ 1 เพียง 5 ปีเท่านั้น คือกำหนดให้มีการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกให้ได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ 5.2 จากรับการปล่อยเมื่อปี พ.ศ. 2533 ภายในระหว่างปี พ.ศ. 2551- 2555 แต่หากประเทศไทยต้องการให้การดำเนินการเกิดประสิทธิผลมากที่สุด ก็ควรจะกำหนดให้มีแผนระดับชาติระยะยาว 100 ปี โดยแผนดังกล่าวจะกำหนดกรอบและหลักการของประเทศไทยในอนาคต ซึ่งจะไม่มีการเปลี่ยนแปลงแม้จะมีการเปลี่ยนแปลงรัฐบาลหรือผู้บริหารประเทศก็ตาม

1.2 กำหนดให้มีแผนระดับชาติระยะกลาง 50 ปี โดยใช้มาตรการระวังป้องกันล่วงหน้าซึ่งเป็นมาตรการภายใต้หลักการของพิธีสารเกียวโตที่ระบุว่า “รัฐภาคีควรจะระวังล่วงหน้า ป้องกันหรือลดสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศตลอดจนบรรเทาผลกระทบที่จะเกิดขึ้น ในกรณีที่การเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศอาจก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงหรือถึงขั้นที่ฟื้นฟูแก้ไขไม่ได้ การขาดข้อยืนยันอย่างชัดเจนทางวิทยาศาสตร์ไม่ควรจะถูกใช้เป็นข้ออ้างเพื่อขัดขวางการดำเนินมาตรการป้องกันและนโยบายและมาตรการเพื่อแก้ไขปัญหการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศ จะต้องใช้วิธีที่เสียค่าใช้จ่ายอย่างมีประสิทธิภาพที่สุด (cost-effective)” ซึ่งแผนการดำเนินการระยะกลางนี้ สามารถปรับปรุงเปลี่ยนแปลงได้บ้างเล็กน้อยเพื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์ความเป็นไปในโลกอนาคตและให้สอดคล้องกับปัจจัยและเงื่อนไขใหม่ ๆ ที่อาจเกิดขึ้น เพื่อให้ประเทศไทยสามารถดำเนินการตามหลักการหลักใหญ่ได้อย่างต่อเนื่อง

1.3 กำหนดให้มีแผนระดับชาติระยะสั้น 10 ปี โดยอิงกรอบของแผนระยะยาวและระยะกลางเป็นหลัก โดยสามารถให้มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหรือแก้ไขมาตรการหรือกำหนดยุทธศาสตร์ย่อยให้มีความชัดเจนและเป็นรูปธรรมมากขึ้น

2. เพื่อให้สอดคล้องกับแผนการดำเนินงานระดับชาติตามข้อ 1 ประเทศไทยควรมีแผนระดับท้องถิ่นเป็นระยะ ๆ โดยเห็นว่าควรจะแบ่งการดำเนินงานตามแผนงานเป็นระยะ ๆ ดังนี้

2.1 แผนการดำเนินงานระดับท้องถิ่นระยะยาว กำหนดให้มีแผนการที่สอดคล้องกับแผนการดำเนินงานระยะสั้นของระดับชาติคือระยะเวลา 10 ปี โดยให้สามารถปรับปรุงแก้ไขได้เพื่อส่งผลให้แผนระดับชาติประสบความสำเร็จ

2.2 แผนการดำเนินงานระดับท้องถิ่นระยะสั้น กำหนดให้มีแผนการที่สอดคล้องกับแผนการดำเนินงานระยะสั้นของระดับชาติโดยกำหนดระยะเวลา 5 ปี และให้สามารถปรับปรุงแก้ไขได้เพื่อส่งผลให้แผนระดับชาติประสบความสำเร็จ การกำหนดแผนระยะสั้น 5 ปีนั้นเนื่องจากระยะเวลาตามกลไกการพัฒนาที่สะอาดในระยะแรกกำหนดไว้ 5 ปี ระหว่างปี พ.ศ. 2551 - 2555

อย่างไรก็ตาม หากการดำเนินโครงการของท้องถิ่นล่าช้า ก็อาจกำหนดแผนการดำเนินงานให้สอดคล้องกับระยะเวลาที่เหลืออยู่

3. การปรับปรุงด้านกฎหมาย

3.1 แม้ว่าพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2535 มาตรา 97 จะเพิ่มโอกาสและความสะดวกแก่รัฐในการฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายมากกว่าการใช้บทบัญญัติว่าด้วยมูลละเมิดตามมาตรา 420 แห่งประมวลกฎหมายอาญาก็ตาม แต่มาตรา 97 มิได้กำหนดไว้อย่างชัดเจนถึงค่าเสียหายของสิ่งแวดล้อมที่ถูกทำลายเสียหายไป ดังนั้นจึงยังไม่มีหลักเกณฑ์ในการคำนวณว่ามูลค่าของทรัพยากรธรรมชาติที่ถูกทำลายไปรวมทั้งความหลากหลายทางชีวภาพที่สูญเสียไปจากการทำลายป่าไม้นั้นเป็นเท่าใด และคดีใช้ให้แก่หน่วยงานใดบ้าง ผู้เขียนจึงขอเสนอให้มีการปรับปรุงแก้ไขมาตรา 97 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2535 โดยให้ระบุหลักเกณฑ์การคำนวณค่าเสียหายและระบุหน่วยงานที่รับผิดชอบให้ชัดเจน

3.2 ปรับปรุงด้านกฎหมายภาษีอากร ภาษีเงินได้

เพื่อเป็นการกระตุ้นให้ผู้ลงทุนเข้ามาลงทุนในประเทศไทยมากขึ้น กระทรวงการคลังควรพิจารณาปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยภาษีอากร ภาษีเงินได้ จากการลงทุนปลูกป่าในประเทศไทย โดยอาจเรียกเก็บในอัตราร้อยละ 0 เพื่อผู้ลงทุนที่ได้ผลตอบแทนจากการลงทุนปลูกป่าในอัตราที่ต่ำแล้ว จะไม่ถูกรัฐซ้ำเติมโดยการถูกเรียกเก็บภาษีเงินได้จากการลงทุนอีก

3.3.ปรับปรุงแก้ไขประเด็นด้านเอกสิทธิ์ที่เกี่ยวข้องกับโครงการป่าไม้ โดยคำนึงถึงผลประโยชน์ของประเทศชาติเป็นสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ควรแก้ไขพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 ซึ่งได้แก้ไขปรับปรุงในปี พ.ศ. 2522 โดยให้แก้ไขในประเด็นเกี่ยวกับ อนุญาตให้เข้าทำประโยชน์ในเขตป่าสงวนแห่งชาติได้โดยให้เอกสิทธิ์แก่ผู้เช่าพื้นที่ป่าในเขตป่าสงวนแห่งชาติที่มีสภาพเป็นป่าเสื่อมโทรมในการดำเนินโครงการปลูกป่าภายใต้กลไกการพัฒนาที่สะอาดได้โดยภาครัฐจะไม่สามารถยกเลิกสัมปทาน¹⁰การให้เช่าในระหว่างดำเนินโครงการได้ ให้

¹⁰ พระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 68 ทวิ:กรณีที่ดินคณะรัฐมนตรีให้ความเห็นชอบให้มีการสร้างเขื่อนชลประทานหรือเขื่อนพลังน้ำหรือเพื่อการป้องกันภัยพิบัติสาธารณะหรือเพื่อความมั่นคงของชาติหรือเพื่อรักษาความสมดุลของสภาพแวดล้อมหรือเพื่อประโยชน์สาธารณะอื่นตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 68 ทวิ ให้อำนาจแก่รัฐมนตรีโดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรีให้มีอำนาจดังต่อไปนี้ (1) ให้สัมปทานที่มีพื้นที่สัมปทานทับพื้นที่

เอกชนหรือหน่วยงานภาครัฐบางหน่วยงานเช่น องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ เป็นต้น เข้าไปทำประโยชน์ในเขตป่าสงวนได้เฉพาะที่อยู่นอกเขตการปลูกป่าภายใต้โครงการกลไกการพัฒนาที่สะอาดและแก้ไขบทลงโทษผู้ฝ่าฝืนให้หนักที่สุดโดยเพิ่มโทษผู้กระทำผิดที่เข้ามาลักลอบตัดไม้ทำลายป่าให้ต้องรับโทษสูงสุดเทียบเท่าผู้ต้องหาค้ายาเสพติด คือ จำคุกตลอดชีวิตในกรณีสารภาพหรือประหารชีวิต เป็นต้น

4. ส่งเสริมให้มีการปลูกป่าชุมชนเพื่อลดปัญหาการบุกรุกทำลายป่าและให้สมาชิกป่าชุมชนมีสิทธิที่จะได้รับการแบ่งปันผลประโยชน์จากการขายใบ CER เช่นเดียวกับโครงการปลูกป่าโครงการ Project 0547 : Facilitating Reforestation for Guangxi Watershed Management in Pearl River Basin ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งมีการปลูกป่าแบบ Afforestation และ Reforestation ทำให้ชุมชนที่อาศัยอยู่ในบริเวณนี้มีการจ้างแรงงานและผู้ลงทุนมีโอกาสได้รับผลตอบแทนจากการลงทุนในโครงการปลูกป่า

ดังกล่าวสิ้นสุดลงทั้งแปลง (2) ให้ผู้รับสัมปทานหยุดการทำกิจการที่ได้รับสัมปทานเป็นการชั่วคราวในพื้นที่ดังกล่าวตามระยะเวลาที่เห็นสมควร (3) ตัดเขตพื้นที่ดังกล่าวออกจากพื้นที่ในสัมปทาน